

som det er tilfældet under forsøgsordningen – nødvendigvis er ligeligt fordelt mellem dommere og advokater. Med henblik på at sikre bredden i »mæglerkorpset« bør der dog efter Retsplejerådets opfattelse økonomisk skabes mulighed for, at en passende andel af retsmæglerne er advokater. For domstolsjuristernes vedkommende – og også for at imødegå eventuelle inhabilitetsproblemer – vil 2-3 retsmægler ved et embede med 6-8 dommere efter Retsplejerådets opfattelse formentlig være passende, men antallet vil i øvrigt kunne tilpasses antallet af retsmæglingssager ved det enkelte embede.

3.6.6. Retsplejerådet har endvidere overvejet, om der bør knyttes andre faggrupper end domstolsjurister og advokater til gruppen af retsmæglerne.

Retsplejerådet henviser til, at det i forbindelse med evalueringen af forsøgsordningen er nævnt, at en retsmægler i princippet ikke behøver at være jurist, idet retsmæglingen ikke forudsætter en juridisk vurdering. Generelt anser mæglerne i forsøgsordningen det dog som en fordel at have juridiske kundskaber, da retsmægling foregår i en juridisk sammenhæng. Nogle retsmægler har i forbindelse med evalueringen af forsøgsordningen peget på, at det kunne være en fordel at kunne inddrage andre faggrupper som f.eks. psykologer eller ingeniører i forbindelse med mæglingen, afhængigt af sagens art. Andre retsmægler udtrykker derimod bekymring, idet en model med denne form for sagkyndige kan betyde, at processen får karakter af en slags »miniret«, hvor udenforstående eksperter indkaldes for at klarlægge faktum i sagen. Retsmæglerne er generelt mere åbne for at inddrage fagpersoner, som besidder kundskab og evner i forhold til selve mæglingsprocessen, end for at inddrage fagpersoner med særlig sagkundskab i forhold til konflikten indhold. Især peges på psykologer, da flere mægler føler, at deres psykologiske kompetencer ofte kommer til kort, når der er tale om følelsesmæssigt meget tunge sager som f.eks. forældremyndighedssager.

Efter Retsplejerådets opfattelse bør der gælde særlige retsgarantier ved retsmægling, og retsmægleren bør derfor kunne gribe ind og i sidste ende afslutte retsmæglingen, hvis parternes løsningsforslag f.eks. indebærer strafbare forhold eller er i strid med præceptiv lovgivning (dvs. lovgivning som ikke kan fraviges ved aftale), jf. nærmere nedenfor under pkt. 3.7. Retsplejerådet finder det på den baggrund væsentligt, at retsmægleren har juridiske kundskaber og erfaring med behandlingen af retssager, og Retsplejerådet foreslår derfor, at alene domstolsjurister og advokater skal kunne fungere som retsmægler ved domstolene. Retsplejerådet anfører, at det herved også understre-

ges, at retsmægling er en proces, der foregår ved domstolene. Retsplejerådet bemærker, at hvis parterne ønsker andre faggrupper til at forestå mæglingen, er der selvsagt intet til hinder for, at parterne kan vælge en sådan til en udenretlig mægling. Dette kan ske såvel før sagen anlægges som under sagens behandling i domstolsregi, hvor parterne kan anmode dommeren om at udsætte sagens behandling, mens de søger udenretlig mægling.

3.6.7. Retsplejerådet har overvejet, om parterne ved en permanent ordning med retsmægling frit skal kunne vælge, hvilken retsmægler der skal foretage retsmæglingen. Retsplejerådet anfører, at et sådant valg på den ene side vil kunne være fremmede for parternes indstilling til at medvirke positivt i processen, og det vil være med til at understrege, at retsmægling adskiller sig væsentligt fra traditionel forligsmægling ved domstolene, hvor parterne ingen indflydelse har på valget af dommeren i den konkrete sag. Retsplejerådet anfører, at det generelle billede fra forsøgsordningen – hvor parterne som udgangspunkt har haft mulighed for at vælge retsmægleren – på den anden side synes at være, at parterne som oftest hverken udtrykker ønske om en bestemt retsmægler eller afviser et forslag til retsmægler fremsat af retten. Der er således ikke noget i erfaringerne fra forsøgsordningen, der taler for, at muligheden for frit valg af retsmægleren er afgørende for, om retsmægling indledes. Retsplejerådet finder på den baggrund, at det bør overlades til retten at beslutte, hvem der skal være retsmægler i en konkret sag bl.a. for, at de så vidt muligt kan sikre en passende mængde sager til de enkelte mægler. Rådet finder, at parterne bør kunne udtale sig om valget af retsmægler, herunder om der ønskes en dommer eller en advokat som retsmægler, men parterne bør efter Retsplejerådets opfattelse ikke have krav på at få udpeget en bestemt retsmægler.

Retsplejerådet anfører, at der under forsøgsordningen i et mindre antal sager har deltaget to retsmægler i retsmæglingen. Der har i disse tilfælde været tale om større og mere komplicerede sager. Retsplejerådet finder, at der også ved en permanent ordning med retsmægling bør være mulighed herfor, men at udgangspunktet dog bør være, at der alene udpeges én retsmægler. Efter Retsplejerådets opfattelse bør det overlades til retten i det enkelte tilfælde at afgøre, om der foreligger sådanne særlige omstændigheder, at der er behov for mere end én retsmægler.

Det bør efter Retsplejerådets opfattelse så vidt muligt tillige sikres, at der sker en forholdsmæssig fordeling af sagerne mellem dommermægler og advokatomægler. Da Retsplejerådet som nævnt ovenfor under